

Erik Axel Karlfeldt, Lantbruksbibliotekarien

Marianne Cavalli

Bibliotekarie, Kungl. Skogs- och Lantbruksakademien, Stockholm

»Allt är redo och högtidsstämt,
länge var flödet dämt.
Jorden fått sin vintermat,
kväve, kali, fosfat,
vattnet den bästa gåvan
kommer från ovan.»

Dessa rader kunde man under april-juli i år läsa i ett av Postgirots utställningsfönster, Drottninggatan 89, Stockholm. Intill dikten, framför en bild av ett böljande sädesfält, var tre små påsar med handelsgödsel placerade. Utställningen belyste Kungl. Skogs- och Lantbruksakademien och dess bibliotek. Den arrangerades i anledning av akademibibliotekets 150-årsjubileum. Citatet är hämtat ur *Plantering*. Författaren, som lyckats få ut poesi ur gödselmedel är Erik Axel Karlfeldt. Han var akademiens bibliotekarie under åren 1903–1912.

Karlfeldts korta bibliotekariebana började med att han fick i uppdrag att katalogisera och ordna Ernst Beckmans bibliotek på Djursholm. En kort tid under sin tredje och sista Uppsalaperiod tjänstgjorde han vid Uppsala universitetsbibliotek. Efter sin flyttning till Stockholm fick han anställning som e.o. amanuens vid Kungliga Biblioteket, där Carl Snoilsky då var riksbibliotekarie. År 1903 utsågs han till Kungl. Lantbruksakademiens bibliotekarie. Enligt KB:s årsberättelse för 1905 avgick samma år »e.o. amanuensen fil. licentiaten En av de aderton i Svenska Akademien A. Karlfeldt». Tjänsten på KB hade under två år överlappat den på Kungl. Lantbruksakademien.

Erik Axel Eriksson, Karlfeldts ursprungliga namn, föddes i Tolvmsgården i Karlbo by, Folkärna socken, i södra Dalarna den 20 juli 1864. Efter sin studentexamen i Västerås 1885 studerade han vid Uppsala universitet.

Studietiden förmörkades av faderns, Erik Eriksson, klammeri med rättvisan och konkurs. Tolvmsgården såldes på exekutiv auktion långt under gårdens egentliga värde.

Erik Axel Eriksson, som kunde räkna sin härstamning från bönder och bergsmän från 1600-talet, kände sig deklasserad. Han påverkades hårt. Hans lynne var instabilt. Han var sensibel och snarstucken i kombination med sturskhet. Han led ofta av depressioner. Dessutom hade han ekonomiska bekymmer, som tvingade honom att avbryta sina studier.

Han kom i kontakt med Ernst Beckman, som då var chefredaktör för Aftonbladet. Beckman gav honom tillfälliga journalistuppdrag. Under sin tid som reporter vid Aftonbladet tog han sig, 1889, namnet Karlfeldt, som knöt an till hembygden Karlbo.

Ernst Beckman bistod honom även ekonomiskt så att han kunde fullfölja sina studier. Beckman blev Karlfeldts välgörare och något av en fadersgestalt för honom. Det var också genom Beckmans förmedlan som Karlfeldt fick temporär anställning som lärare vid Djursholms skola, där Viktor Rydberg var inspektor. Beckman var en av de första som hade flyttat ut till den nya trädgårdsstaden.

Karlfeldt var blyg och bortkommen i stadens sällskapsliv. Trots allt torde vistelsen på Djursholm ha passat honom bra. Karlfeldt hyste djup känsla för det förgångna och aversion mot industrialisering. Båda känslolägena kunde bli tillfredsställda under hans vistelse på Djursholm, där karaktären av lantlig trädgårdsstad skulle bevaras. Inga industriella anläggningar utom de för staden nödvändiga fick förekomma. Och i nygotisk anda lät Viktor Rydberg uppkalla gatorna efter fornnordiska namn.

År 1898 avlade Karlfeldt sin fil. lic.-examen med en avhandling om Henry Fielding. Längre trodde man att avhandlingen hade förkommit. I april i år kunde man på KB öppna de dokument som enligt bestämmelserna skulle vara förseglade till 50 år efter Karlfeldts död. Bland dem fann man hans avhandling, *Henry Fielding. Utkast till ett författarporträtt af Axel Karlfeldt*. Sin doktorsavhandling blev han aldrig klar med. Ändå blev han fil.

dr. År 1917 promoverades han nämligen till filosofie hedersdoktor vid Uppsala universitet.

Ungefär samtidigt med Karlfeldts fil. lic.-examen kom *Fridolins visor* ut. Fridolin vann sina läsares gillande från första stund. Han anses vara Karlfeldts alter ego, en studerad karl av bondestam.

Namnet Fridolin fick Karlfeldt från en frackuthyrningsfirma i Uppsala. På den tiden var det sed att tentera i frack. Mindre bemedlade studenter måste hyra sin frack. De var »Fridolinare». Benämningen hade en något nedvärderande klang, som den känslige Karlfeldt måste ha reagerat inför.

Fridolin har inget labilt känsloläge och lider inte av komplex. Han är livsbejakande, »en lågande bondesjäl», »full av det söta vin, av sin hvetåkers frukt, sina bärmarkers saft». Han fröjdas när hans loge står full. Han känner sig inte »ryckt som en ört ur sin groningsgrund».

Karlfeldt var den förste i sin släkt som lämnat sina fäders värld och valt böckernas. I sin diktning återkommer han till fädernejorden i Dalarna. Med sakkunskap och värme skildrar han lantlivets alla sysslor, naturen och väderlekens växlingar. Hans bondetillvaro är gammaldags, oberörd av lantbrukets mekanisering. Hans bönder brukar jorden på samma sätt som generationer före dem gjort. Han är djupt förtrogen med sitt lantliv, sitt landskap, de gamla hantverksyrkena.

Han beskriver »markens bleka vår», »då gryning lyser genom glesa hagar / och åkermannen färomna bereder / att lägga neder / sitt frö av liv i daggens våta spår». »Jorden fejas / och blomstren springa rikt ur gren och lök.» »Nu vridas vidjor och hank, / nu tjäras ekor och plank.»

I en »varm, välsignad sommar» rinner solskenet genom rågen som honung och smör. Fälten står med frodigt lin. Ulliga hjordar och blanka hjordar betar, »Bland skepling beta mina får / bland mjölkgräs mina kor».

Om hösten, »den vår de svage kalla höst», den bruna hösten, slås nyodlingens gull. »Nu torkar linet på gärdesgård/och humlen är skördemogen.» Man »hör en lie brusa / igenom korn och strå». Hässjor och lador fylls. Det tröskas. »Allt korn av ädel sort / skall glimma under slagan, / då agnar hvirvla bort.» »Från badstusvåden höres skäktans hvin / och bråkans tuggning på det sega lin», och »kvarnleken smäller och löparen

hviner». Allt andas trygghet och lantlig frid. »Hässja vid hässja en ringmur stänger, / skyddande tät, kring den somnande byn.»

Karlfeldt är införstådd med den rätta terminologin. Han känner namnen på de gamla redskapen, skiljer mellan ekarnas bark, björkarnas näver och »furans tjur, som mot nordan vätter».

Hans landskap är fyllt av färger, ljud och dofter. Man hör »lommarnes kvällsliga skrik», »skogs nattens sus / och de grönskade vildsnårens sång». »Vindspelet knarrar i gruvan / och släggorna picka på hållarnas järn.» Bromsar och ollonborrar surrar och »det susar i dilläckrens mäktiga kronor».

Han vill »tömma markens doftdryck, som flödar stark och ljum». Det doftar av jordens blomsterångor, av vårbrodd och liljekonvalje och nejden ligger sänkt i doftande skymning. Sommarkarlen vandrar »bland vålmor och ax i klöverdoftande nätter».

Karlfeldt ger ett poetiskt skimmer även åt prosaiska företeelser: Svedjeröken hänger över åsarna, »Av multnande löv och potatisblast / så skarpt det ångar i vinden».

Också i sina liknelser går Karlfeldt tillbaka till lantbruket och naturen. Med ett par ord målar han en skir eller mustig bild: Flickan är som en vårbjörk med glimmande fläta. Cecilia Böllja har linblommans ögon och gullrisets hår. Men Pillmans hår är skäckigt. Den rike ynglingen har humlebrunt skägg och fanjunkar Bergs anlete lyser i lingonfärg. Natten är tjärblank och som ur svarta, hängande spenar strömmar regnet ur molnen. Som av fulla spenar dignar också äppelträden under sin skörd. »Alla trädens mjuka grenar, / hänga tungt som fulla spenar.»

Det gamla bondesamhällets inställning till landskapet var den rent ekonomiska, vilket inte uteslöt en känsla av respektfylld vördnad. Vad man gjorde av landskapet, vad man fick ut av det, återspeglas i uttryck som »att gå i lingonskogen, i näverskogen» osv. I Karlfeldts diktning återkommer den inställningen. Han talar om räven i hasselskog, om »älgarnes tallkrönta berg» – älgskogen – och i *Svinaherden och greven med det goda ölsinnet* förekommer ollonskogen.

Karlfeldts samhörighetskänsla med de män som arbetat »vid yxans klang, bakom fora och plog» sträckte sig också till det gamla, orörda agrar-

samhället i dess helhet och dess traditioner. Han såg bondesamhället omvandlas och allmogekulturen hotas. Han upplevde början till lantbrukets mekanisering.

Miljövärd och kampen mot miljöförstörelsen är inget modernt påfund. 1800-talets industrialisering väckte på många håll ett starkt motstånd. Karlfeldt växte upp under järnvägsbyggandets tid. – Krylbo järnvägsstation anlades när han var tio år. – Järnvägens tillkomst och industrialiseringen ansåg han vara av stor skada för bygden. De små bruken försvann. Stångjärnshammarens jämna bultande tystnade. Jorden styckades och översållades av »ett fnassel av paradiska villor». Sulfiten förgiftade luft och vattendrag. Karlfeldt blev »den gröna vågens» förespråkare långt innan uttrycket tillkom.

Hans intresse för hembygdsforskning och fornminnesskydd förde honom ut på långa turer genom Dalarna »för att fånga bygdens anda», liksom Linné och Hülphers före honom. Han upprördes av miljöomvandlingen. Han ansåg att det gamla allmogesamhället skulle bevaras utan alltför mycket museiinriktat räddningsarbete.

I nationalromantikens tecken hade Skansen tillkommit, där Hazelius ville göra svunna tider levande. Hela gårdar med inventarier forslades till Skansen. Karlfeldt ansåg dock att Hazelius slog över i sin insamlingsiver. Mycket som hamnade på Skansen hade kommit mer till sin rätt i sin ursprungliga miljö. Så den gamla milstenen från Karlbo. Där hade den fyllt sin självklara plats som spektakulärt minnesmärke från en gången tid. På Skansen, däremot, blev den helt uppslukad bland alla de många andra milstenarna.

Vanvård av jorden upprörde Karlfeldt mest av allt. Exploatering av den odlade jorden för industriella ändamål var en styggelse. En gammal släktgård i Folkare inköptes av en industriman för tre gånger det egentliga värdet. Fabriker skulle uppföras på den gamla gårdens plats.

Karlfeldt reagerade ytterst kraftigt över vad han uppfattade som brist på pietet. Han skrev en den hårdaste förkastelsedom som satts på pränt. *Till en jordförvärvare.* »I denna tid, då allting slås / i kras med järn och gull, / finns endast ett som ej förgås, / och det är jordens mull. / Här har vi värjt sen hedenhös, / från far till son och måg, / vår vissa rå, vårt säkra rös / kring havre,

korn och råg . . . Men den som hejdar växtens fart / och lägger jord igen / begår en synd av större art / än den som dräper män. / Gå annorstädes hän och driv / ditt spel till slemt fördärv / och skona markens gröna liv / för dina lustmord, järv!»

Oppositionen mot industrialiseringen och kampen för bondemiljöns bevarande berörde också de gamla hantverksyrkena. De skulle bedrivas med samma verktyg och på samma sätt som tidigare. Karlfeldts dikter vittnar om hur väl hemmastadd han var även i lantbrukets binärningar. Ljusstöperskan »doppar de drypande vekar / i oxars och vädrars talg», rocksvarvaren står »över hyvel och drill» och i spinrocken sitter »to och blå».

Karlfeldts djupa samhörighet med jorden, väderleken och årstiderna snarare stärktes än försvagades under hans pysslande med Lantbruksakademins bibliotek, anser Torsten Fogelqvist i sin biografi över skalden.

Kungl. Skogs- och Lantbruksakademien är i dag belägen på Drottninggatan 95 B i gamla Bergsskolan. På Karlfeldts tid låg dåvarande Kungl Lantbruksakademien – akademins stadgar och namn ändrades år 1955 – på Mäster Samuelsgatan 47, kvarteret Sporren. Huset är nu rivet för att ge plats åt tunnelbanan.

Bibliotekets hela bokförråd stod uppställt i glasade skåp längs väggarna. Att döma av lånejournalen var utlåningsfrekvensen ringa. Katalogiseringen var summarisk och statistiken obefintlig. De biblioteksrapporter över inkommande litteratur Karlfeldt måste avge till akademien kan inte ha varit betungande. Han bör ha haft god tid att lära känna bibliotekets bestånd. Han blev förtjust över vad han fann. Mindre förtjust när det kom låntagare. Hans buttra och vresiga sätt är omvittnat. Han ville helst inte bli störd.

Fogelqvist säger att Karlfeldt på bibliotekets hyllor fann *Johannes Palmbergs Serta Florea Suecana eller Swenske Örtre-Krantz*, jämte andra örtkransar som han hämtade mycken apotekarvisdom ur.

Av *Palmberg* finns inga spår i biblioteket. Om Fogelqvist misstagit sig eller boken förkommit är svårt att säga. Däremot finns det andra böcker om krydd- och medicinalväxter, som Karlfeldt kunde ha studerat, t. ex *En myckit nyttigh ör-*

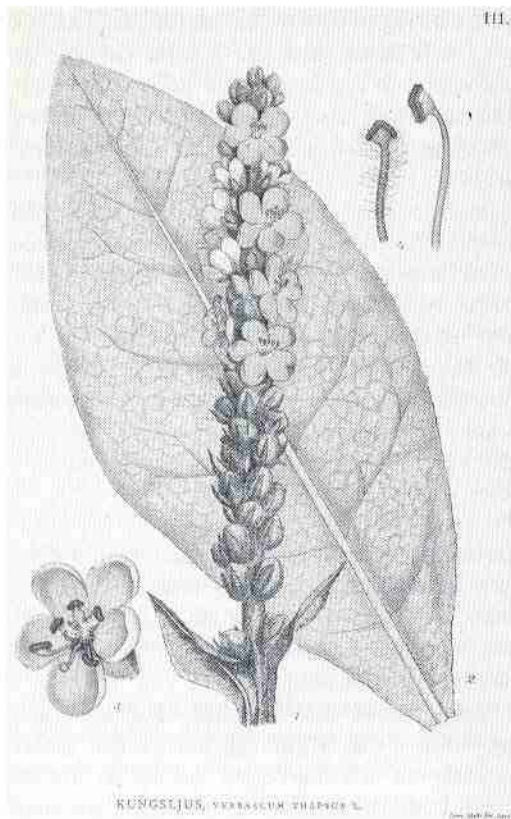

Bild 1. Ur Bilder ur Nordens flora av C. A. M. Lindman. »Det är blommor på vägen till Guds hus, / det är nattglim i mörkret och kungsljus.»

ta-book, av kvacksalvaren Arwidh Månson Rydaholm[ensis]. Månsons örtabok innehåller huskurer från medeltidsmedicinen. Han utgår från en viss ört och redogör för dess »dygder». Så har agrimonia (småborre) tolv dygder. Den kan bl. a både driva levern och hela ormbett.

Inte bara farmaceutisk utan även botanisk lärdom kunde hämtas ur Lantbruksakademiens bibliotek. *Utkast till svenska växters naturhistoria eller Sveriges fanerogamer*, d. 1–2, 1867–68, av C. F. Nyman var det botaniska arbete Karlfeldt helst antlade. Nymans flora, som verket vanligen kallas, behandlar förutom växtplats och utbredning, växternas egenskaper och gamla botaniska användning. Nyman anger flera namnvarianter, gamla eller provinsiella, och vilka växter som tas upp i farmakopén.

I *Vårdshuset* förekommer ett stort antal krydd- och medicinalväxter. »Här växa måra, tusengren

och mången ljuvlig ört / som gör den skarpa finkeln len och kryddar vin och vört.» Tusengren är en namnvariant på rölleka. Den är aromatisk och magstärkande, enligt Nyman. Gulmåra kallas ibland honunggräs på grund av sin doft. Ibland Jungfru Marie sänghalm därför att den katolska tron velat bädda den heliga jungfruns säng med den mjuka, yviga, väldoftande växten. Karlfeldt tar upp den senare benämningen i *Nu öppnar nattglim sin krona*, »På hösläden lägret jag reder / av jungfru Marie halm». Nyman lär också ut att man av en tunna torkade oxelbär kan få en tunna öl och därjämte svagdricka. »De lämna också brännvin», säger han, *Vårdshuset* »står den täcka oxellund, vars bär ge öl och mäske», talar Karlfeldt om.

I Karlfeldts diktning förekommer hednatro och skrock. I *Botaniska utflygter* utgivna av Elias Fries 1843–64, anges sägner och skrock kring växterna. Olvon, t. ex., har ett mycket dåligt rykte. Enligt Fries kallas trädet ibland älvträd eller det onda trädet, illnaträdet. Olvon ansågs tillhöra trollen och bringa ont. Karlfeldt säger: »Gå ej bland olvonträ och slån, / då kvällens luft är ljum! / Där dväljs en underbar demon / i trädens dunkla rum . . . Vik bort från slån och olvonträ / och snårens falska sång!»

I akademibiblioteket finns tyvärr inte alla de elva banden av *Svensk botanik*, det verk som ofta felaktigt kallas Palmstruchs botanik. I bibliotekets svit ingår dock bd 4, 1807, som kan ha haft betydelse för Karlfeldts diktning. På planscherna 232, 233 och 234 är en valeriana, en orkidéart och ett kaveldun avbildade. I *Nattyxne* (nattviol) förekommer växterna kasdun (kaveldun) och baldrian, det från tyskan hämtade namnet på valeriana. I dikten låter Karlfeldt Venus komma över vattnet som en svan och sjunka ned mellan kasdun och baldrian.

I Karlfeldts originalmanuskript till *Nattyxne*, »dagtecknat 1906», finns inte mindre än 16 växter uppräddade i kanten. En har han strukit såsom varande en fjällväxt. Bland de övriga har han valt kaveldun och valeriana. Litteraturhistoriker har spekulerat över detta val. Kaveldunet kunde ha tillkommit på grund av Karlfeldts stora beundran för Botticelli. Hans tavla *Venus födelse* fick Karlfeldt tillfälle att beskåda under en stipendieresa till Florens. Längst ner i tavlans vänstra hörn är kaveldun avbildade. Man har också på-

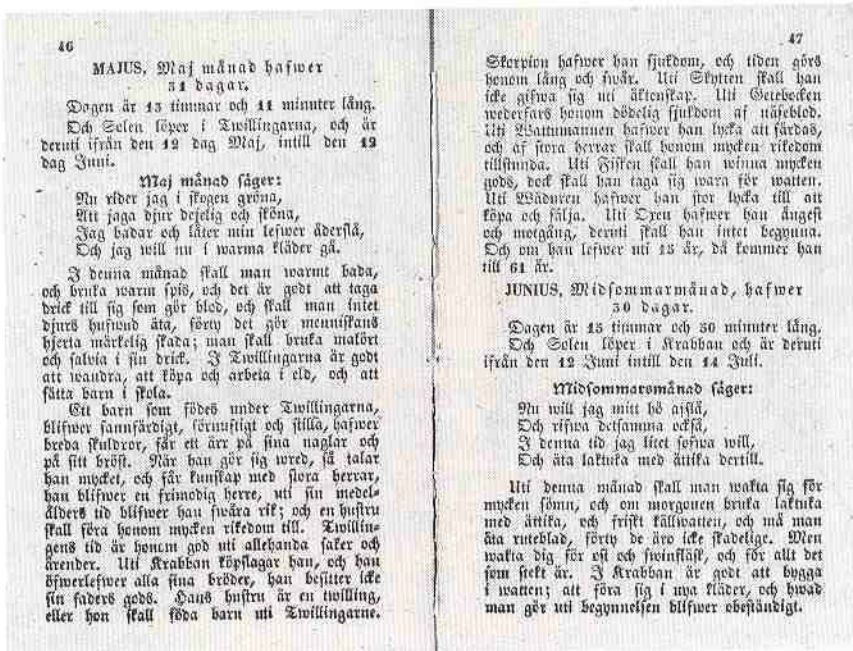

Bild 2. Ur bibliotekets exemplar av Bondepraktikan, 1854.

visat Karlfeldts stora kännedom om botanisk literatur. Den skulle ha lett honom fram till valet av just valeriana och kaveldun, som i Svensk botanik omger en orkidé, en nära släkting till nattviolen.

Karlfeldt var tidigt intresserad av botanik. Under sin skoltid i Västerås samlade han med glädje växter till sitt herbarium. Även i barndomshemets bibliotek från Hyttbäcken, moderns fädernegård, fanns både lantbrukslitteratur och botaniska arbeten. Karlfeldt fick med tiden mycket goda kunskaper i botanik. Hans exakthet i de botaniska uppgifterna är lika stor som i de agrikulturella.

Sitt botaniska intresse fick han tillfälle att praktiskt utöva på sitt sommarställe i Sjugare. I början av 1920-talet hade han förvärvat en gammal bondgård som rustades upp, byggdes om och döptes till Sängs. Ett välfunnet namn som knyter an till ägarens verksamhet och ursprung.

Trädgården planerades väl. Den anlades i sektioner, Rosenlandet, Stentäppan, Lustgården osv. I sitt privata umgängesliv talade Karlfeldt gärna om trädgårdsskötsel. »Träd jag sätter till skugga och frukt, / buskar och ris till blomning

och lukt, / gamla örter till läkedom, / här där vreten stod tom.»

Trädgården hölls väl tuktad, utom på ett ställe, där kungsljusen växer (bild 1). Namnet har växten fått av att man efter behandling kunde använda stjälkarna som facklor. Den är tvåårig.

Bild 3. Svenska Adademiens ständige sekreterare tecknad av Albert Engström i Dikter av Erik Axel Karlfeldt, 1939.

juni 7 Nord. Mejeritidning 1973 Jensen, Tørebarn. over Mælk- og Mælkkontrol 14 Linne's Skanske reser 2 = Öländska reser Fries, Linne. Okt 10 Thils Jahrbücher, 29: 2y. 6. 4; 31: 44, 2y. 3; 34: 2y. 6. 2 14 Balin, Sv. ordbok = 2 v. Jahrbücher Landwirtsch. Bd 4 (1875.)	O. Medin 97 7 2. A. Karlfeldt 20 20 E. Falks auditor P. A. Karlfeldt J. M. Riesen) K. M. B. Åter-	Åter Åter 12/5 07 Åter 12/10
--	---	------------------------------------

Bild 4. Utdrag ur bibliotekets lånejournal, 1903.

På Sångs får den frösa sig och växa vilt. Kungsluset var Karlfeldts älskningsblomma. Den förekommer i hans exlibris med devisen »Qvia nominor vir», emedan jag kallar mig man.

I exlibrisdevisen skymtar något av honom själv fram. Den kärva manligheten var hans ideal. Annars var han förtegen om sitt inre. Sitt utseende har han dock beskrivit. Fridolins klädsel påminner om Karlfeldts, som förutom »en skön kravatt» gärna bar en blomma i knaphålet. En ingående beskrivning lämnar han i *Kyrkosångarne*. »Den tredje var mera av landets typ, / lägre till växten, men intet kryp, / spände sitt bröst, simulerade buk, / som fogdar och gelikar hava för bruk.» De två andra kyrkosångarna är Zorn, som liknas vid en Pfalzgreve, och Prins Wilhelm, som ser ut som en midsommarstång.

Den bok som mest framhållits i samband med Karlfeldt är *Bondepraktikan*, *En liten bok som kallas bondepraktika eller väderbok*. *Bondepraktikan* är fylld av gammal folktrö, astrologiska föreställningar och äldriga regler för lantbruket. Man får veta vid vilken tidpunkt det är lämpligt att utföra en viss syssla, vad man skall »vakta» sig för. Den ger råd om mat och dryck, innehåller minnesverser och talar om förkastade dagar. Den förutser vad som kommer att ske vid solens vandring i zodiaken.

Karlfeldt var väl bevandrad i *Bondepraktikan*. Han återkommer ofta till den. Han följer den noga. I *Bondepraktikan* kan man läsa om Junius, sommarmånaden, (bild 2) att »... solen löper i Krabban ... Ut i denna månad skall man vakta sig för mycken sömn, och om morgonen bruka laktuka med ättika och friskt vatten, och må man äta ruteblad, förty de äro icke skadlige. I Krabban är gott att bygga i vatten, att föra sig i nya kläder ...» Karlfeldts version lyder: Ut i Krabban skall man bruka / agrimonia, laktuka, / ättika och ruteblad, / föra sig i nya kläder, / njuta fältens arla väder, / källans dryck och svala bad, / item låta leverns åder; / så den gamla boken råder, / vill du vara sund och glad».

Hans dikter har ibland kommentarer som hänför sig till *Bondepraktikan*. I *Göjevisa*, »Skall granneligen förstås av en hvar som känner bondepraktikan», säger han »aldrig slår rötan i huset sin klo / om timret i Göjetid fällt». *Bondepraktikan* råd beträffande Februarius, Göjemånad, lyder: »... då är gott att hugga timmer och annat trä, ty det ruttnar intet».

Klimatets växlingar har större betydelse för lantbruket än för någon annan näring. *Bondepraktikan* lär ut hur man skall tyda tecknen på himlen och planera sina sysslor därefter. Man kan »veta tillkommande väder av månens sten. När du får se månan på himlen, då märk, är han

blek, då vill det regna, men är han röd, då vill det blåsa». Karlfeldt tar upp denna väderförutsägelse i *Månhymn vid Lambertsmässan*, »Till dig i sin längtan landmannen skådar, / ty sådden blir skörd i ditt nattliga hägn; / din rodnad stormen bebådar, / din blekhet ger nejderna regn».

Första upplagan av *Bondepraktikan*, 1662, har givits ut i faksimil av bokförlaget Rediviva. Den är väl värd att läsas.

Den 11 september 1912 avgav Karlfeldt till Lantbruksakademiens förvaltningskommitté »en vördsam anhållan om att bli entledigad från sysslan som bibliotekarie den 1 oktober». Med en uppsägningstid på 20 dagar efter nio års tjänstgöring lämnade han Lantbruksakademiens bibliotek. Han hade ett annat, viktigare uppdrag som väntade honom.

Vid 40 års ålder år 1904, hade Karlfeldt blivit invald i Svenska Akademien. Nu var han utsedd till dess sekreterare.

Han skötte sin uppgift med stort intresse. Något har han dock ironiserat över det ärovördiga sällskapet i *Till en sekreterare* (bild 3), men mest över sig själv. Han trivdes inte i solenna sammanhang som akademiens högtidliga årsammanskomst. Men han bemannar sig inför de långa talen. Han tänker på sina kyrksamma förfäder som fick stå ut med långa predikningar och han vill leva upp till dem. »Se dig om uti din krets / utan hets: / spets vid spets / av Apollinis höga elever. / Prydligt bjuder grannen snus, / ser med fägnad på sitt ljus, / hur det brinner som bevis att man lever. / Talet börjar, nu var stark, / tänk på gamla seder, / ty en kyrkblund utan snark / är kyrkovärdens heder.»

Han hade ämnat avgå från sin befattning för att få mer tid för sin diktning, men han förblev vid sin post till sin död den 8 mars 1931. Samma år tilldelades han postumt Nobelpriset i litteratur. Hans grav finns på Folkärna kyrkogård. På stenen är inristat: »Här vill min oro sova i det förgångnas ro».

Hans hustru, Gerda Karlfeldt, överlevde honom i nära 50 år. Hon gick bort i mars i år. Skötsel av Sängs blev hennes stora livsuppgift. I hans barndomshem, Tolvmansgården, bor nu hans son med sin familj.

Intresset för Karlfeldt har ökat betydligt på sistone. Möjligen beroende på den »gröna vågen». År 1966 bildades Karlfeldtsamfundet, som bl. a ger ut en skriftserie. Nr 12 i serien har nyligen kommit ut. Som ovan nämnts öppnades i april i år, 50 år efter skaldens död, de hitintills förseglade »Sångsbreven» på Kungliga Biblioteket. Manuskript och brev blir nu tillgängliga för Karlfeldtforskningen och litteraturhistorien kommer att tillföras nytt, värdefullt material.

Kungl. Skogs- och Lantbruksakademien kan kanske inte bidra med något som fördjupar Karlfeldtforskningen. Dock kan biblioteket med stolthet visa fram några av hans handskrivna katalogkort ur den gamla nominalkatalogen, som ännu i dag ibland används. I akademiens arkiv ligger hans biblioteksrapporter över nyinkommen litteratur och den gamla utlåningsjournalen. Där har han infört sina egna hemlån (bild 4). Kanske detta kan påvisa vilket ämne han närmare velat studera och om den nyinkomna litteraturen och hemlånen satt spår i hans diktning.